

PESMI

Niko Grafenauer

I

Počasi,
kakor bi me zaslanjal
ugašajoč nagib,
grem skozi gozd, ki v njem
tiktakajo žolte živalske oči.
Utrujenost me včasih
kot temen plamen obsveti.

Korenine dreves
se stikajo v méni letnih časov.
Sove trzajo v snu
kot težke ure
in z zateglimi klici
bijejo v noč.

Daleč je poletje,
čvrsti vzgib luči!
V dolgem pramenu cvetijo prividi.

II

Na obsijanih vrhovih,
zazrti v sen, ki v njih noči
kot zli plameni
pojo gorski ptiči.

Bojte se smrti
v planinah.

Svobodni,
brez bojazni
dihate v pršečem snegu.

Pozimi,
in svet je tako lep,
ko se naježi;

stvarem
se sence, ki prinašajo pokoj,
zmerom bolj krajšajo.

Stopate v vrtnec;
veter vas oblizuje,

med kamenjem
iščete vode,
hrepeneč po vrnitvi,
šum, ki spreleti telo
v krogu, tako visoko.

In se spustite
kakor težak udarec zvona

v noč.
Prah je, v mrzlem sunku vetra,
temno pribežališče.

III

Spokojna senca gore
s težko kretnjo
zasloni svet.

V njej kot v lahkotni igri
prši zima

na siva tla.

Daleč
v snu, ki nas giblje,
donijo klici sove.
Vsako jutro,
ko udari zvon
v naježeno tišino,
polno smrtnih blodenj

in sanj,
ki so utišale hiše,

se med prividi,

obliti s senco,

v temnih valovih
odpravimo k njej.

Potem,

v zimskem mraku,
ob zubljih bakel,

ki se v njih lice,
kot v zrcalu razodeva,
prirejamo neme obrede.

Kot sen,
ki temní v petelinje
petje

umiramo zelo svobodni.

IV

Z obrazom, ki nemo zamira pod težo teme
in ga samo dolg pramen misli kdaj za hip odstre,
stojim na robu svojih sanj.

Prividi me obstopajo, zazrti v tla, kot da pojo.
Na vrtu se, oblito z zlom, v snu razcveti drevo.

In sem z očičujočo grozo obsijan.

V njej čutim mrtvi dih stvari,
ki v svitu senc nad mano kroži.
Nevidni pajki begajo po moji koži.
Vidim ljudi, kako se večji del noči
v tišini dvigajo od mrtvih. Potem sneži.

Dolgi sovji klici, ki jih smrt zaplodi,
kot sence rastejo vsemu nasproti
in vse se umika vase po varljivi poti:

»uh uh« negibnim stvarjem
v noči, v srcu usode, v tišini.

In vse teče s tihimi prsti,
brez pomišljanja kakor spomini.

Počasi, če dolgo sneži, odpre svet svoje belo oko.
Potem se spustimo. Pozimi je tako

(lepo).

Nanizani smo na dolg soj,
ki pada z vrha temne gore.
Nanizani smo na dolg soj
z belega vrha temne gore.

Od daleč kakor val, poln težkih sanj,
obdani z mrakom, ki se svita v dan,
prihajamo. Požira nas razcvet voda.
Zazremo se v temo na rob sveta.

S strmega vrha gore se oko sove zlobno lesketa.

Blues

Mrak navdihuje svet z zamolklim mirom.
 Stvari privzemajo skrivnostnejše oblike.
 Mrak navdihuje svet z zamolklim mirom.
 Stvari privzemajo skrivnostnejše oblike.
 V meni se tih nagib počasi razcveti.
 S snom oblit vstajam iz sence noči.

Svetla, kot da bi drobno snežilo, leži
 jalova pokrajina za mano.
 Svetla, kot da bi drobno snežilo, leži
 jalova pokrajina za mano.
 Včasih me žolto oko ujede obsije.
 Vse, kar odmre, temna voda zalije.

Podnevi, v živi pripeki, se tu in tam
 kakor zrel plod razklene kamen.
 Podnevi, v živi pripeki, se tu in tam
 kakor zrel plod razklene kamen.
 Počasi mi, zastrte s snom, ugašajo oči.
 Kot mrtev list ležim na gori, ki temni.

V GOŠČAVI DUHOV

Amos Tutuola

(Konec)

MOJE ŽIVLJENJE V 7. MESTU DUHOV

Ko je prispel v mesto in stopil v svojo hišo, me je vzel iz torbe, in jasno sem spoznal, da smrdi tudi vsa njegova družina; in njegova hiša je tako smrdela, da nisem mogel — potem ko me je potegnil iz torbe — dihati cele pol ure. Najčudovitejša reč, ki sem jo bistro opazil v tem smrdljivem mestu, je bila, da so tudi vsi otroci, ki so se rodili istega dne, smrdeli kakor mrtva žival. To smrdljivo mesto je bilo ločeno in oddaljeno od vseh drugih mest, ki so v njih prebivali duhovi. Če se je katerikoli izmed teh smrdljivih duhov dotaknil česar-koli, je začelo to takoj smrdeti; in srečati, na poti kamorkoli, smrdlji-